

István üzemvezetőhelyettes újítását, egy olyan kérgezőgépet, amelynek beszerzését a fűrészüzemek részére is ajánlom.

A hazai cser- és tölgyrönkök védelmére a rönkök mielőbbi feldolgozását javaslom, ne várják be az erdőgazdaságok azt, amíg a rönk az erdőn befülled, hanem idejekorán szállítsák ki az erdőből szellős rakodóra, hogy ott a rönk mielőbb kiszáradhasson és onnan úgy szállítsák a fűrésztelepekre, ahogyan a fűrészüzemek munkaterve azt megkívánja.

Természetesen nemcsak az erdőgazdaságokat érheti vád a rovarkárosítók nagymérvű elszaporodása miatt, hanem a fűrészüzemeket is. A baj legfőbb okát abban látom hogy a fűrészüzemek rönktere aránylag kicsi, a kis területen összegyülemlt nagytömegű rönköt nem tárolják szabályosan. Ez alatt azt értem, hogy a rönköket levegősen kellene tárolni, hézagos máglyákban, nem pedig olyan össze-vissza egymásra dobált állapotban, amilyenbe azok a vasúti kocsikból való kirakásuk folytán kerültek, hogy addig is száradhassanak, amíg feldolgozásuk megtörténik. A fűrészek kis kapacitása is egyik oka az anyagomlásnak. A fűrészek nem képesek feldolgozni a lőkészerűen beérkezett nagytömegű anyagot. Ezért ajánlatos volna fűrészzeink korszerűsítése, vagy néhány új fűrésztelep létesítése az olyan vidékeken, ahol túlnyomóan cser- és tölgyrönköt termelnek. Figyelmet kellene fordítani a fűrésztelepeknek arra is, hogy a tárolt rönköket a beérkezés sorrendjében vágják fel, továbbá gondoskodni kellene arról is, hogy a rönktereket tisztán tartásák. Legalább évente egyszer a hulladékot és a gyomokat takarítsák el.

Ha az elmondottakat megszívleljük, akkor a rönkterek rovarfertőzöttsége a minimumra csökken és ezzel népgazdaságunkat igen nagy anyagi károktól óvjuk meg.

Megjegyzés az akácmagnak vetéshez való előkészítésére

Az Erdő 1958. évi márciusi számában Tompa Károly rámutatott arra, hogy az akácmag keményhéjúsága az egyes minták között is nagyon különböző, és így a leghelyesebb forrázási módszert magának az erdészetnek kell elővizsgálatokkal kikísérleteznie. Gondolom, nem lesz érdektelen ezért, ha erre vonatkozó gyakorlati tapasztalataimat közreadom.

Az akácmag kétféle színben fordul elő: az egyik szürke, a másik fekete. Tapasztalatom szerint mindkettő csirázóképessége jó, csak a szürkének a héjában a csirázógátló anyag kevésbé van kifejlődve, mint a feketéében. Erre a vetésre való előkészítés során, a forrázáskor, illetve áztatáskor figyelemmel kell lenni. Az előkészítés különbözősége miatt célszerű a kétféle magot már külön gyűjteni, meg kell nézni, hogy melyik fa milyen magot terem.

A világos színű mag áztatásához a vizet csak annyira melegítem fel, hogy az ujjam kibírja a víz hőfokát. Ezt reá öntöm a hordóban már előre elhelyezett magra és 12 óráig hagyom rajta. Ez után a vizet rostán át leöntöm róla és a magot további 10 órán át pihentetem a hordóban.

A sötét színű akácmagnak a forrázásához a vizet forráspontig melegítem fel, ráöntöm a hordóba helyezett magra és két percig rajta hagyom állandó keverés mellett. A két perc eltelte után a vizet hideg víz hozzáöntésével annyira hűtöm le, hogy a víz hőfokát az ujjam elbírja. Ebben hagyom azután állni 12 órán keresztül, majd leöntöm róla és ugyanúgy pihentetem, mint a világos színű magot.

Ha vegyes színű akácmagot kell vetésre előkészítenem, akkor a vizet suhogásig felmelegítem, reá öntöm a magra, de csak egy percig hagyom rajta keverés mellett, majd ugyanúgy lehűtöm és pihentetem, mint a sötét színű magot.

A szürke színű mag könnyebb csirázását a természetben is megfigyelhetjük. Ha a földrehullott hüvely kinyílik, a mag a földre hull és a tavasz folyamán felmelegedő talajon a szürke magok több napos esőzés után minden egyéb segítség nélkül kicsirázhatnak.

Szabó Ferenc erdész, Börzsönyirtás